

Recensent: Adelheid Mensink

Ingrid Spoor 'Voor altijd kinderloos' Het went nooit! Uitgeverij Boekscout.nl
Soest, 2010. ISBN 978-94-6089-244-8 (Zwangerschapsproblemen/ED/1)
www.boekscout.nl

Soort boek/Stijl/Ziekte:Ingrid Spoor komt er pas na verschillende pogingen om zwanger te worden achter dat ze lijdt aan de gynaecologische afwijking PCOS (Poly Cysteus Ovarium Syndroom). Zonder medische hulp zou ze nooit zwanger kunnen raken. De zware hormoonbehandelingen en de nare medische ingrepen doen haar zelf en haar relaties geen goed. Voorop in het verhaal staat het verdriet om het kinderloos blijven en de effecten die de hormoonkuren hebben op haar lichamelijk en geestelijk functioneren.

Over de schrijfster: Ingrid Spoor (1969) trouwde op haar 21ste met haar jeugdliefde. Vanaf dat moment probeerde ze vergeefs zwanger te worden. Haar man verliet haar na een negen jaar durend huwelijk dat getekend was door de pogingen om zwanger te worden.

Met haar tweede man (een buitenlander en eigenaar van een shoarmatent) vervolgde zij haar pogingen om een kind te krijgen en ze greep elke medische hulp aan. Ook dit huwelijk bleek niet bestand tegen de effecten van het ongewenst kinderloos blijven en tegen de effecten van de zware hormoonbehandelingen. Terwijl ze juist een adoptie procedure waren gestart, gaf haar man haar te kennen dat zijn familie niet kon accepteren als hij geen 'eigen' kinderen zou hebben. Dat werd een tweede scheiding.

In 2006 ontmoette Ingrid een man die haar derde partner zou worden.

Intussen waren alle mogelijkheden om zwanger te raken uitgeput en ze begreep dat ze moest aanvaarden dat ze kinderloos zou blijven, hoewel ze ervan overtuigd was dat het nooit zou wennen.

Ten tijde van deze publicatie woonde zij samen met haar vriend, een hond en zeven katten, en ze zocht een nieuwe baan.

Korte beschrijving: Altijd al droomde Ingrid van een groot gezin. Toen ze op haar achttiende aan de anticonceptiepil wilde beginnen, stuurde haar moeder haar naar de gynaecoloog omdat ze haast nooit menstrueerde. De arts zei dat er wel een pilletje zou zijn als ze ooit aan kinderen wilde beginnen. Zij besteedde daar verder geen aandacht aan. Later zou blijken wat de gynaecoloog tijdens dat gesprek had achtergehouden aan informatie.

Op haar 21ste trouwde ze met haar jeugdliefde. Toen het zwanger worden niet op de spontane manier bleek te lukken, kwam Ingrid in de medische molen terecht. Nare hormoonbehandelingen en ingrepen maakten het er niet gezelliger op binnen haar relatie. Doordat ze op een gegeven moment veel te veel hormonen in haar lichaam had gekregen werd ze doodziek en kwam op de intensive care terecht.

De negen jaren die ze inmiddels getrouwd was waren gekenmerkt door verwachtingen, valse hoop en veel verdriet. Haar man verliet haar onverwacht voor een andere vrouw, met kind en al.

Ook haar tweede man, van buitenlandse afkomst, hield het al snel voor gezien, hoewel ze juist samen een adoptie procedure waren gestart. Hij beweerde echter dat zijn familie niet kon accepteren dat hij geen 'eigen' kinderen zou hebben.

Toen Ingrid veertig jaar was en alle mogelijkheden om een kind te krijgen al een paar jaar waren uitgeput, woonde ze inmiddels samen met haar derde partner en ze begreep dat ze haar onvruchtbaarheid moest aanvaarden, hoewel de kinderloosheid volgens haar nooit zou wennen. Ze ging een opleiding volgen. Ten tijde van deze publicatie had ze samen met haar vriend een hond en zeven katten en zocht ze een nieuwe baan.

Wat viel op: Ingrid is helaas op haar 18de niet volledig geïnformeerd over haar werkelijke gynaecologische probleem. Als ze toen geweten had wat de gynaecoloog bedoelde met de opmerking "Als je ooit aan kinderen wilt beginnen hebben we daar ook wel weer een pilletje voor", dan zou ze begrepen hebben dat ze überhaupt zonder medische hulp nooit zwanger zou kunnen raken, sterker nog: ze had sowieso slechts een kleine kans om zwanger te worden.

Ze beschrijft heel duidelijk hoe zwaar de hormoonbehandelingen waren en wat die deden met haar zelf en haar relaties. Vijftien jaar lang stonden haar huwelijken in het teken van haar pogingen om een kind te krijgen. Daar bleken haar beide echtgenoten niet tegen opgewassen te zijn.

Citaten: Pag. 9: 'De arts zei bij de volgende afspraak dat er wel 'iets' was gezien, maar ik kon met een gerust hart aan de pil beginnen.'

Pag. 12: 'Niks rustpauze, ik had het onder controle en dus gingen we over op spuiten zetten. Niet slim natuurlijk, maar ik kan je verzekeren dat je op zo'n moment alles aanpakt wat ze je aanbieden. Ik wilde een baby en die gingen ze me geven. Deze keer met spuitjes.'

Pag. 21-22: 'Toen de arts die bewuste echo maakte, zei hij doodleuk dat ik toch zeker wel wist dat ik niet zwanger kon zijn. Nee dat wist ik niet anders zou ik hier niet zijn. Hij kon niet geloven dat ze me in al die jaren ziekenhuis niet hadden verteld dat ik leed aan Poly Cysteus Ovarium Syndroom (PCOS).'

Pag. 25: 'Niks baby krijgen en samen oud worden, ik was dertig jaar, kinderloos en een gescheiden vrouw.'

Pag. 39: 'Ik ben heel blij dat ik mijn verhaal op papier heb kunnen zetten en hoop dan ook van harte dat het een klein beetje helpt om mensen beter te laten begrijpen wat PCOS nou eigenlijk allemaal inhoudt.'

Recensies: Interview: zie Brielsche krant, 7 april 2010
in <http://www.deweekkrant.nl/pages.php?page=1148967>